

Temné noci Khorinisské

Brutální sériový vrah, který ve své "práci" našel umění, se chystá na svůj mistrovský kus

Ulicemi Khorinisu se pomalu začínalo rozlévat zlatavé světlo ranního slunce, když se ti nejvytrvalejší pomalu vypořádávali z místního nevěstince. Na první pohled na nich bylo jasně poznat, že oni nikam do práce jít nepotřebují. Jen samotné oblečení, které na sobě ten večer měli, by jim zaplatilo stravu a ubytování na měsíc. Trojice mužů si spokojeně a hlučně vykračovala ulicemi, zatímco přístavní dělníci na ně vrhali nenávistné pohledy, když je míjeli cestou do práce.

Město vzkvétalo. Díky místní trestanecké kolonii, kde se těžila magická ruda, je denně navštívilo hned několik velkých nákladních lodí. Některé dovážely zásoby, jiné trestance. Všechny ale vozily zlato a to bylo pro místní to hlavní. Obchodníci se radovali. Majitel nevěstince a hotelu taktéž. Jen jediný muž se neustále mračil nad tím, kam město spěje.

Ve městě byl totiž ještě jeden opozdilec, který se dosud nedostal do postele. Nebylo to ovšem z důvodu nějakého veselí, právě naopak. Kapitán místních stráží, Logran, se dosud krčil nad spisy ve své kanceláři v kasárnách. Trápila ho dvojice brutálních vražd, která se ve městě minulý týden stala. Stále dokola si pročítal vše, co se podařilo k vraždám zjistit a zapsat.

První oběť nalezena dělníky v přístavu - potulný zpěvák jménem Marian. Podříznuté hrdlo a několik bodných ran v oblasti břicha a hrudníku. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, Logran už pár takových vražd viděl. Obzvláště když se to týkalo nějakého zpěváka či jiného podobného tuláka, který svým zpěvem sváděl místní paničky. Občas se mu to podařilo a žárlivý manžel pak toho chudáka našel a zabil. Co kapitánovi ovšem nedalo spát, byl chybějící jazyk oběti. Někdo ho velmi pečlivě vyříznul. Tehdy tomu ještě nevěnovaly stráže tolik pozornosti, dokud se ovšem neobjevilo druhé tělo.

Totožnost neznámá. Muž ve věku kolem třiceti zim. Špinavý, zjizvený. Tělo nalezeno na okraji lesa za městem. Tentokrát už ovšem jen podříznuté hrdlo. A pak to, co v Logranovi vzbudilo podezření, že tyhle vraždy mají spojitost, a co hůř - že ještě není konec. Oběť totiž neměla paže. Vrah je odsekal v ramenou. Zbytky zůstaly notně poškozené. Z toho kapitán vyvodil, že se mu nepodařilo odseknout končetiny na první úder, ale nepřesné údery opakoval. Přesto ale nedokázal odhadnout, proč by to vrah dělal...

Zatřásl hlavou, jako by se z ní snažil vysypat všechny přebytečné myšlenky, a promnul si bradu. Místy prošedivělé strniště začínalo nabírat na délce a připomnělo kapitánovi, že by možná už bylo načase zajít taky domů. Sfoukl tedy svíčku, vzal opasek s mečem, připnul si ho a vyrazil ven z kasáren. Už po několika prvních schodech dolů od kasáren mu bylo jasné, že ani dnes se s jeho tváří břitva nesetká.

"Kapitáne!" Hulákal na něj jeden z jeho podřízených. "Máme další tělo!"

"Drž hubu, Dexi!" Okřikl ho našťavaně Logran. Strážný uposlechl, zpomalil a pokračoval už jen tiše, když doběhl až ke kapitánovi.

"Našli jsme další tělo... hned za městem, v údolí. A máme i svědka," zašeptal. Hned po okřiknutí mu došlo, že jeho nadřízený nechce, aby o úmrtí vědělo hned celé město.

Svědka! Že by konečně ten vrah udělal chybu? Ptal se sám sebe kapitán na cestě do údolí.

"Víme, kdo je ten mrtvý? A co mu chybí?" Zeptal se Dexe. Ten se viditelně oťrásl.

"Ne, pane... zatím netušíme. Oběť je nahá a... no, chybí jí hlava," vysvětlil kapitánovi. Ten si všiml, jak nervózně Dex vypadá.

"Ještě něco?" Zeptal se ho mírně.

"A... ano. Je tam vzkaz..." oťrásl se znovu. Logran usoudil, že si radši počká, až tělo uvidí sám, než aby ze strážného tahal další částečné informace.

Po několika minutách dorazili až na místo činu. Na pařezu opodál seděl občan Khorinisu. Učedník alchymisty Constantina, Aryn.

"Aryne..." oslovil ho Logran. Ten sebou trhl a zvedl k němu hlavu. Nervózně se usmál.

"Kapitáne..." vyhrkl a snažil se vstát.

"Jen sed," položil mu velitel stráží ruku na rameno a zatlačil ho mírně zpět, když viděl, jak se mu třesou nohy. "Uklidni se a řekni mi, cos viděl... cos tu dělal a co se stalo?"

"Já..." vydechl zhluboka a trochu se narovnal. "Šel jsem sbírat byliny. Constantino mě sem poslal pro šťovíky. Když se seberou hned po ránu, při východu slunce, tak jsou jejich květy nejvíce rozevřené a plné. Dají se pak extrahovat..."

"Dobře, cos dělal vím," utnul ho kapitán. "A co se stalo pak?"

"No... dorazil jsem až sem do údolí a šel podél potoka," ukázal na vyšlapanou stezku podél tekoucího potůčku. "Občas jsou tam i mechy, jako třeba dračí kořen. Ten většinou rychle mizí, protože místní zvěř ho vycítí a..."

"Aryne!"

"Ah, pardon... jasně," zakoktal se mladík. "Přišel jsem sem a uviděl tu nějakou postavu. Teprve svítalo, takže to byl spíš jen takový stín. Bylo mi to divný. Takhle ráno jsem tu ještě nikdy nikoho neviděl. Zavolal jsem na něj a on se dal na útěk. Šel jsem teda blíž, abych se podíval, co tu dělal a... no, tam jsem..." roztřásl se mu hlas a hlavu schoval do dlaní.

"O-omlouvám se... já... ještě nikdy jsem neviděl... tolik krve..."

"Díky, Aryne. Dexi, odvedte ho někdo do kasáren a zapište všechno, co si pamatuje, díky," rozkázal kapitán, a když se svědek i se strážným vydali na cestu, obrátil se směrem k mrtvole.

Mezi křovím tam na zemi leželo nahé mužské tělo. Vypadal na muže v nejlepších letech a ve vynikající fyzické kondici. Ruce i nohy rozhozené doširoka a zaschlá krev po celém těle. Jen hlava chyběla. Namísto ní zůstala na zemi kaluž krve.

"Zlepšuje se..." zabručel kapitán, když viděl jasné znaky dokonalého setnutí. Jeho oči pomalu sjely níž až na hrudník oběti a doširoka se roztáhly. Byl tam vzkaz. Hádanka. Výsměch. Slova vyřezaná do masa oběti.

Hbitý jazyk, ten on měl, zpíval rád, teď oněměl.

Paže silné, roky práce prospěly, utéct on chtěl, zůstat měl v kolonii.

Krásná tvář a silné tělo, bral jen dívky spanilé, teď ať jeho tělo, někde v díře ohni.

Bojovník on dobrý je, zákony mu nevoní, přijme varování tvé, nebo usne v pokoji?

V kapitánovi to vřelo. Ten vrah si s ním hraje, provokuje ho a prozrazuje mu další svojí oběť. Egoista a psychopat, pomyslel si Logran. Dobře věděl, kdo má být další oběť, aby ne, ten vzkaz byl určen jemu. Potřeboval ale vědět, kdo byly ostatní oběti.

"Vezměte portrét toho neznámého z minula. Toho bez rukou, a ať se posel vydá do kolonie. Musím vědět, jestli to nebyl nějaký uprchlík. A tenhle... přepište ten vzkaz někam a nechte ho u mě v kasárnách. A zjistěte, kdo to byl. Nejspíš nějaký místní proutník. Pak ho nechte pohřbít," rozkázal svým podřízeným.

"Já se vrátím odpoledne," dodal ještě, aniž by se ohlédl.

Svižným krokem mířil do kopce směrem k místnímu majáku. Tam ovšem nedmířil. Sotva byla vysoká věž na dohled, zabočil doprava a vydal se do lesa. Ne každý najde odvahu zamířit do této části ostrova, protože chňapavci jsou zde ten nejmenší z problémů. Banditi, ale i nemrtví, kteří zde vstávají ze starých hrobů, udělali z tohoto lesíka životu nebezpečné místo. Logran tudy ovšem chodil poměrně často. Nepatřil mezi bojácné osoby, právě naopak. Vyznamenal se v několika bitvách, než byl převelen zpět do Khorinisu. V armádě mu uškodily jeho smysl pro čest a loajalita. Vlastnosti, které se mezi nejvyššími zástupci království příliš necenily. Když se tedy zastal svého generála, který byl obviněn z vraždy královny, byl převelen na Khorinis. Údajně to bylo za jeho hrdinské skutky v bitvách se skřety, kdy mu chtělo vedení dopřát klidné stáří na jeho rodném ostrově. Pravda ovšem byla taková, že ho chtěli uklidit někam, odkud nebude mít vliv. Paradoxně tak skončil na stejném ostrově jako jeho bývalý velitel.

Na další křižovatce zabočil vlevo a slunce nad jeho hlavou už ztratilo téměř veškerou sílu, jak se snažilo prodrat skrze husté větve vysokých stromů. Už byl téměř u cíle. Na okraji útesu tu byl malý žoldácký tábor. Sotva tucet chlapů, převážně bývalých vojáků či neobviněných zločinců, se tu probouzel do nového dne. Když první z nich zahlédl svižně krácejícího Lograna, okamžitě vyskočil a hulákal na poplach.

"Uklidni se, ty pitomče..." zahalasil za ním pobaveně chraplavým hlasem Gourag. "To je přece jen náš starej známej.

Místní kapitán hrdých Khorinisských stráží, pan Logran!" Hřímal věhlasně a hluboce se uklonil. Pohled na celou tuto scénku pobavil všechny jeho kumpány, kteří řičeli smíchy.

"Nemám čas na blbosti, Gouragu," odsekl podrážděně Logran. "Přišel jsem tě varovat... můžeme si promluvit o samotě?" Gourag možná nepatřil mezi nejchytřejší lidi na ostrově, ale hlupák taky nebyl. A hlavně kapitána dobře znal z doby, kdy spolu sloužili v armádě. Věděl tedy lépe než kdokoliv jiný, kdy mluví zcela vážně. Pokynul mu rukou k sobě do stanu.

"Mám tu tvou oblíbenou," ušklíbl se na Lograna, když mu podával kalich s domácí pálenkou.

Logran není žádný strážník, ale v porovnání z Gouragem, který pocházel z Jižních ostrovů, se o něm rozhodně nedalo říct, že je statný. A v malém stanu, kde žoldněova hlava byla až téměř u stropu, byl rozdíl ještě výraznější.

"Tak povídej, kamaráde..." ušklíbl se Gourag.

"Hrozí ti nebezpečí... řádí tu nějaký zabiják a jestli jsem pochopil jeho zprávu správně, tak seš jeho další cíl," vysvětlil mu stručně. Následovala chvíle, kdy se jeden druhému dívali do očí. Pak se žoldák z plna hrdla rozchechtal.

"Tak jen ať přijde a uvidíme, jak daleko se dostane," smál se na celé kolo. Logranův unavený výraz se naopak vůbec nezměnil.

"Nežertuju. Ať je to kdokoliv, je extrémně nebezpečný. Prosím tě, pojď se mnou, ať tě mám na očích," sotva svá slova vyřkl, věděl, že s úspěchem se nesetkají.

"A co uděláš? Zavřeš mě do cely, abys měl jistotu, kde mě najdeš?" Zeptal se Gourag. Smích a přátelský tón byl pryč.

"Pro tvoje vlastní bezpečí... ano," potvrdil neochotně kapitán. Žoldněř udělal krok blíž.

"Na - srat," ucedil tiše.

Výměna pohledů trvala snad minutu. Přijít někdo v tu chvíli do stanu, asi by dvojici přes hustou atmosféru ani neviděl.

Oba se dobře znali. Věděli o silných i slabých stránkách druhého, ale přestože se už mezi nimi nejednou schylovalo k boji, ani jeden nechtěl odejít jako nepřítel toho druhého.

"Fajn," odtušil nakonec kapitán. "Ale i tak, buď opatrný a posil strážce, dobře? Víš, že bych sem nechodil, kdyby to nebylo vážný."

Gourag se opět usmál a v očích mu zajiskřilo.

"Trochu sem doufal, že se k nám konečně přidáš a dostaneme generála z Kolonie společně."

Když večer toho dne ulehal kapitán, aby se konečně trochu prospal, vířily se mu hlavou vzpomínky na to, co viděl a co se stalo. Únava nakonec ale přece jen převládla a dovolila mu ponořit se do snů. Nebyly nijak příjemné, protože přímo navazovaly na předchozí myšlenky. Ta těla, krev, vzkaz. Pořád dokola slyšel, jak se za ním ten zabiják směje, ale pokaždé, když se otočil, nikdo tam nebyl a smích měl opět za zády.

"Kapitáne... pane... vzbudte se," slyšel nad sebou hlas. Byl to jeden ze strážných, Oleth.

"Co je?" Zabručel jeho velitel.

"Před branami na vás čeká nějaký žoldák, ale prý bude mluvit jen s vámi..."

Gourag, pomyslel si kapitán.

Sotva ovšem vyšli před městskou hradbu, čekalo ho zklámání. Nebyl to Gourag, ale jeden z jeho přívrženců. Těkal očima ze strany na stranu a sálala z něj nervozita.

"Gourag je mrtvej..."

Společně s dalšími strážnými dorazili do tábora žoldáků. Až na dvojici mužů byl prázdný.

"Kde jsou všichni?" Zeptal se kapitán.

"Vzali roha... šéf nás držel pohromadě. Bez něj tu nebyl nikdo, kdo by to ved... A nechtěli tu čekat, až přijdete vy."

V Gouragově stanu našli pozůstatky Logranova přítele. Všude byla spousta krve. Nedal se v podstatě udělat jediný krok, aniž by do ní člověk nevstoupil. V kalužích tam ležely ruce a nohy a opodál hlava. Vše perfektně odseknuté od zbytku těla. Jen torso chybělo. Při pohledu na tu hrůznou podívanou se doprovázející strážný rychle otočil a odběhl zvracet ven.

Kapitán si zhluboka povzdechl a pomalým krokem obhlížel místo činu.

"Jak se sem vrah dostal?" Zeptal se žoldáka. Ten jen pokrčil rameny.

"Co já kurva vím? Včera sme se setli všichni jak prasata a když sme se probudili... no... našli sme tohle," ukázal na pozůstatky svého vůdce.

"Hm. Tak dík... padejte. Kdo tu bude zítra, skončí v šatlavě, jasný?" Žoldák jen mlčky přikývl a zmizel ze stanu.

Logranova původní otázka však byla stále nezodpovězena. Jak se sem sakra ten vrah dostal? A jak dokázal zabít Gouraga, aniž by si toho kdokoliv všiml? Když se podíval na jeho hlavu, zarazil se. Oči byly stále otevřené. Ale nejen to. Krom krve viděl u očí něco dalšího. Vodou. Zaslou. Slzy? Ten výraz jeho tváře a v očích. Plné bolesti a zoufalství. Takový výraz viděl kapitán už mnohokrát, ale u Gouraga nikdy. Něco tu nesedělo. Pak upoutalo kapitánovu pozornost něco dalšího. Něco, na co vlastně čekal, že najde, jen nevěděl, v jaké podobě. V Gouragově ústech byl kousek pergamenu.

V bezpečí se skrývá, za vysokou zdí,

i se svými bratry, za hlubokou propastí.

Ty i já však dobře víme, že to mě nezastaví,

bude mé, co jeho jest, a bude skoro kompletní.

"Zasranec!" rozzuřil se kapitán a vyběhl ze stanu. "Olethe! Běž pro jednotku a okamžitě vyražte ke klášteru. Vy dva jdete hned se mnou, poklusem!"

Netrvalo dlouho a kapitán i se dvěma dalšími strážnými stáli před mostem ke klášteru ohnivých mágů. Hádanka byla jednoduchá. Jen tomu konci Logran nerozuměl. *Co bude kompletní? Torso, ruce, hlava, jazyk. To si vrah nechal, ale proč?*

"Potřebuju mluvit s nejvyšším mágem," zabručel kapitán na novice u vstupu do kláštera.

"Je mi líto, pane, ale do kláštera smějí vstoupit pouze členové řádu nebo noví adepti," odpověděl mu nepřítomným hlasem.

"Jako kapitán stráží královského města Khorinis tě vyzývám, abys mi sem okamžitě zavolal nejvyššího mága!" Zařval Logran. Jak novic, tak strážní, kteří ho doprovázeli, o krok couvli. Ve stejné chvíli se za novicem otevřely dřevěné dveře a objevila se v nich postava v červeném rouchu.

"Je mi líto, ale nejvyšší mág Xardas před několika dny odešel do trestanecké kolonie, kapitáne. Jako jeho zástupce se ptám, jak vám mohu pomoci," zeptal se mág s mírně zdvihnutým obočím. Logran neměl mágy vůbec v oblibě a povýšený tón, kterým se s ním tenhle dotyčný bavil, mu na jeho náladě rozhodně nepřidal.

"Řádí tu sériový vrah a domnívám se, že jeho další cíl je u vás v klášteře. Chci tu ponechat jednu jednotku, která klášter zabezpečí a dohlédne na vás," odpověděl kapitán o něco klidnějším hlasem. Zástupce řádu se ovšem jen samolibě usmál.

"Kapitáne... toto je domov těch nejlepších mágů na celém ostrově. Každý z nás ovládá síly, kterým byste vy nedokázal porozumět za celý svůj život. Ubezpečuji vás tedy, že nám rozhodně nic nehrozí od nějakého obyčejného vraha, děkuji za váš zájem," dokončil svůj proslav a zmizel zpátky za dveřmi.

Zaskřípění Logranových zubů bylo slyšet snad až mezi trestanci v kolonii, ale dost dobře věděl, že s těmi aroganty nemá smysl se hádat.

Na druhé straně mostu, který spojoval cestu k městu s klášterem, už čekala nastoupená jednotka o deseti mužích.

"Kapitáne. Máme zprávu z Kolonie. Ten mrtvý byl opravdu trestanec... A nejen to. Jeden z královských vojáků byl před nějakým časem nalezen mrtvý. Byl to jen posel a tu smrt přisuzovali vojáci trestancům nebo nějaké havěti z Kolonie, ale myslím, že vás bude zajímat, že mu chyběly nohy," informoval Dex kapitána hned, jak ho uviděl.

"Krucí... dobře. Díky za zprávu. Dexi... ty a zbytek jednotky tu zůstanete. Chci, abyste obhlédli okolí kláštera a zabezpečili všechny možné cesty do něj. Od řeky, přes most, nebo kdyby snad tam měl někdo letět, chci o tom vědět. A držte se pokud možno dál od mágů, vaše přítomnost je nejspíš nepotěší."

"Ano, pane. Chlapi, slyšeli jste... Turane, ty a Maret půjdete dolů k řece..."

Město vypadalo na první pohled prázdněji, když se do něj kapitán vrátil. Po hradbách se procházelo několik strážných, ale v ulicích jich velký počet chyběl. Občané města to ale jen těžko mohli zaznamenat s ohledem na velký počet lidí, kteří se tudy běžně potulovali.

Pomalu došel až do své kanceláře v kasárnách. Byl unavený a našťvaný a to bylo teprve ráno. Už si ani nevzpomínal, kdy se naposledy pořádně vyspal. Ale teď odpočívat nemohl. Naopak. Potřeboval trochu energie. Možná někdo na tržišti bude mít něco, co ho povzbudí.

"Kapitáne, to se zeptejte Constantina, ten by mohl v tom svém krámku něco mít," doporučil mu jeden z kupců.

"Dobrý nápad, díky..."

V podchodu zabočil do nenápadných dveří a tam našel místního alchymistu.

"Constantino," oslovil ho.

"Ah, kapitáne. Jak vám můžu pomoci?" Zeptal se až podezřele vlezle.

"Potřeboval bych něco, co by mě probralo. Už týdný jsem se pořádně nevyspal a ještě to nějakou dobu nehrozí."

"Jistě! Přesně na to tu něco mám... Aryn, můj učeň, nedávno zkusil udělat silný extrakt z goblínských bobulí. Nemá to tak dobré dlouhodobé účinky jako elixír, který vyrábím já, ale je to méně náročné na ingredience a krátkodobé povzbuzení je doslova fantastické," vysvětloval kapitánovi, zatímco mu podal malý kalich s temně černou kapalinou. Bývalý voják neměl k elixírům moc velkou důvěru a ta barva ji v něm taky zrovna nezbuzovala. Nedůvěřivě se tedy podíval na alchymistu.

"Ano, ano, je to bezpečné... sám jsem dneska už vypil tři a mám energie na rozdávání," usmál se.

"No super... snad nebudu taky tak křepčit," zabručel tiše kapitán a kalíšek vypil. Nával energie pocítil už po pár minutách. Konečně se zas dokázal soustředit. Ale potreboval ještě trochu přemýšlet. Stát nebo sedět však nemohl, potreboval se hýbat, takže se rozhodl v půli cesty ke kasárnám, že si ještě jednou obejde město.

Stále dokola si procházel všechny ty vraždy. *Takže první byl ten královský posel, pomyslel si. Pak ten bard nebo ten trestanec. Hezounek. Gourag. A teď jde po mágovi. Co od nich ale chce? Proč si vždycky nechá kus těla? Nejdřív nohy, pak jazyk. Paže, hlava, torso a po čem pase u toho mága? Pár nekromantů už jsem viděl, ale ti oživovali kostlivce nebo zombíky z celého těla. Tohle na nekromancii nevypadá. A jak se dokázal všude dostat? Kolečko kolem města bylo u konce a kapitán byl zpět u kasáren. Vešel k sobě do kanceláře a jeho pozornost okamžitě upoutala dýka zabodnutá do stolu, která tam držela kus pergamentu.*

Už jen orgán poslední, dílo bude kompletní.

Dokonalost sama vstane, oběť má se snadno klame.

Hrdý, moudrý, odvážný, neprávem byl trestaný.

Pro vrchnosti on je odpad, až sem ke mně to má dopad.

Co zaslouží si, dostane.

Ten parchant byl až tady?! Zuřil v duchu Logran. Krucí... ale v kasárnách teď nikdo jiný není, všichni jsou u kláštera. Fajn... vydechl z hluboka a znovu si vzkaz přečetl.

"Dobře... hledáš někoho, kdo je hrdý, moudrý a odvážný. Někoho, koho neprávem potrestali a vrchnost jím pohrdá..." přemítal sám pro sebe nahlas. "Lee. Toho odsoudili neprávem."

Rychlým sprintem doběhl k prvnímu strážnému, kterého viděl, a poslal ho do Kolonie varovat vojáky před možným ohrožením pro Leeho. Nejraději by tam šel osobně, ale už takhle ve městě chybělo příliš mnoho strážných, než aby se sám vydal tak daleko.

Jak se ale dokážeš pohybovat městem, aniž by tě někdo viděl? Až k tobě to má dopad... proč to tam píšeš? Myslíš si, že seš tak chytřej? V noci tu někoho zabiješ... v noci opouštíš město a vracíš se? Nebo žiješ mimo město? Ale jak by ses sem dostával? Stoky... zablesklo mu náhle hlavou. Nedávno jsme je uzavřeli. A několik vstupů a výstupů bylo i mimo Khoriniské hrady. Jeden dokonce nedaleko mrtvolý hezouna!

Netrvalo dlouho a po kotníky ve vodě se Logran brodil starou městskou kanalizací. V jedné ruce meč, ve druhé pochodeň a ve tváři zhnusení nad zápachem stok. Jen oči mu svítily odhodláním. Hodlal to ukončit. Dnes. Tady. Prošel jednou chodbou, druhou. Pak se musel o kus vrátit, protože ta další byla zavalená. Odbočil doleva, doprava. Stále nic. Jen těžko odhadoval čas, bloudil stále dál. Pak konečně zahlédl světlo. V jedné z bočních místností plápolal oheň. Zahodil pochodeň a tak tiše, jak jen mu to podmínky dovolovaly, se dostal až do místnosti. Pár pochodní, kotel a oheň pod ním a pak to uviděl. Silueta muže. Ale v divné poloze. Jako panák opřený o kříž. Sešité kusy těl. Poznal Gouragův hrudník. K

němu byly přiříté světlé paže a nohy. A nahoře hlava s vytřeštěným výrazem. A kus lebky chyběl. Mozek byl pryč. Nic takového ještě nikdy neviděl. Dokonale šokován hleděl na to dílo a v tu chvíli ucítil ostrou bolest pod hrudníkem. Podíval se dolů a ze špičky dýky viděl pomalu odkapávat svou vlastní krev. Do ucha slyšel šepot.

"Co zaslouží si, dostane... A ty splet ses, Lograne," zašeptal známý hlas a následoval smích. Kapitán se pokusil pozvednout meč, ale necítil ruku. Vrah mu tedy zbraň bez boje vyjmul z dlaně a odložil ji o kus dál. Naprosto konsternován se kapitán nezmohl na slovo.

"Už jen tvé srdce... tak hrdé, odvážné a poctivé a má dokonalá bytost bude konečně celá..."

"Aryne..." vydechl konečně kapitán.

"Ano, kapitáne?" Usmál se na něj mladý alchymista. "Předpokládám, že máte spoustu otázek, ale jen těžko se mluví, když jste paralyzovaný, že? Ale jsem rád, že jste to sem zvládl."

Přistoupil ke kapitánovi a jemně ho zatlačil na kolena. Jakkoliv se tomu Logran snažil zabránit, k ničemu to nebylo. Jeho tělo ho už neposlouchalo. Aryn pomalu začal rozepínat kapitánovu zbroj. Přitom vytáhl z jeho těla zpět dýku. Po Logranově břiše začala stékat krev, ale bolest necítil.

"Tolik známých elixírů a extraktů, ale nikoho ještě nenapadlo dělat krátkodobé extrémně účinné výtažky. Posílit něčí rychlost, sílu, obratnost na několik minut. Jen na tak dlouho, jak je potřeba, abych se dostal za záda velkého černého žoldáka a paralyzoval ho tak jako vás. Nebojte... cítil všechno, každou odseknutou končetinu. A stejně tak i vy si budete vědom toho, až vám z těla vyjmu srdce," usmál se Aryn.

Takhle ne... takhle to přece neskončí, přemlouval se kapitán a s vypětím všech sil se pokusil vstát. A skutečně se mu podařilo se pohnout, což alchymistu mírně překvapilo, ale nijak ho to nevykolejilo a ušetřil kapitánovi prudkou pěstí přímo do nosu. Logran spadl na záda a v ústech se mu hromadila krev.

"Jestli si myslíte, že z tohoto vyváznete, tak jste zřejmě nedával pozor, pane," ušklíbl se vrah a zabodl kapitánovi nůž do oblasti srdce...